

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ	ΕΚΘΕΣΕΙΣ	ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ	ΑΠΟΨΕΙΣ	ΤΟΠΙΟ	ΙΔΕΕΣ	ΒΙΒΛΙΟ	ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ	ΕΒΔΟΜΑΔΑ	ΣΚΗΝΕΣ	ΜΟΥΣΙΚΗ
---------	-----------	----------	------------------	---------	-------	-------	--------	----------------	----------	--------	---------

Ο κόσμος διψάει για νέα πράγματα

Ο Αλέκος Λεβίδης μιλάει για την επαφή του με το κοινό και το Ζωγραφείο

Συνέντευξη στον **ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ**

Είναι ένα φωτεινό διαμέρισμα στον πέμπτο όροφο με θέα στην Ακαδημία και τη Βουκουρεστίου: το Ζωγραφείο του Αλέκου Λεβίδη. Ξύλινο πάτωμα, φρεσκοβαμμένοι τοίχοι με έργα ζωγραφικής. Πρόσφατες δουλειές που μυρίζουν ελληνικό καλοκαίρι.

Ο ζωγράφος έχει σημειώσει στη βάση των έργων τοπία μεσογειακής αύρας: Κέρως, Γλαρονήσι, Πάρος, Σούνιο, Σαρωνίδα - κι ακόμα, δενδρύλλια και καρπούς του Αιγαίου: συκιά στο Κάτω Κουφονήσι, φραγκοσυκιές και ρόδια Ηρακλείας.

Κάπου από μέσα ακούω τον Αλ. Λεβίδη να συνεργάζεται με τη φωτογράφο Ελισάβετ Μωράκη.

Μέχρι να ολοκληρωθεί η φωτογράφιση, καζεύω σε μια βιτρίνα τα ανοικτά σημειωματάρια του ζωγράφου: σκίτσα, σχέδια και σημειώσεις. Σε ένα από αυτά, ο Αλ. Λεβίδης σχολιάζει την επομένη του θανάτου του Οδυσσέα Ελύτη: «Αργήσα να κωνέψω την ποιησή του. Τώρα πα δυσκολεύομαι να διαβάξω στίχους του διότι με γυμνώνουν... Γιατί τόσο συχνά τον προδίδω», γράφει.

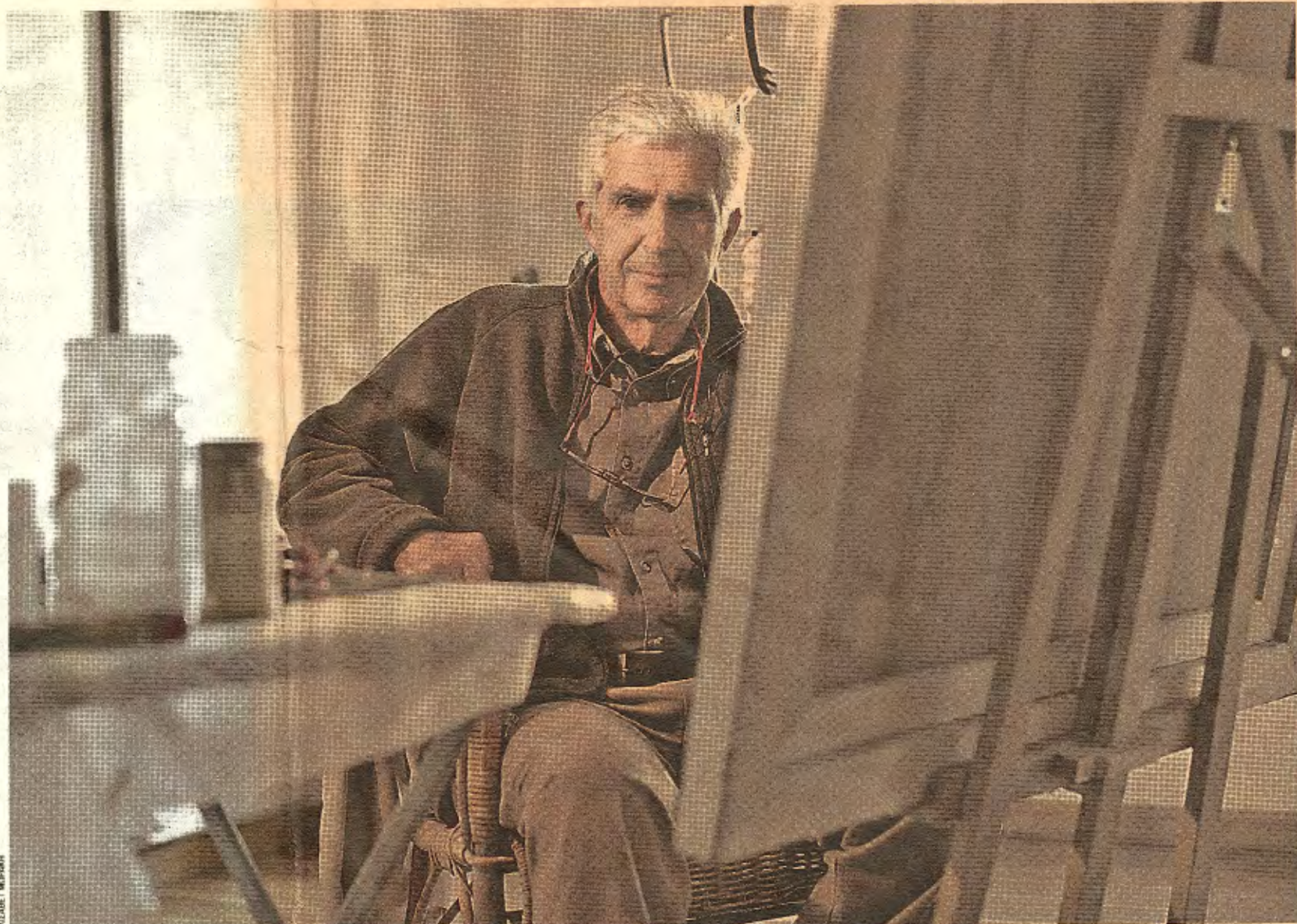
Για τον Ελύτη

«Δεν είναι προς πώληση τα σημειωματάρια», σχολιάζει ο Αλ. Λεβίδης όταν μένουμε οι δυο μας. «Εκτίθενται μεν, αλλά δεν πωλούνται. Επέλεξα τις "καλοκαιρινές" σελίδες, για να ταιριάζουν όμως με τη θεματική αυτών των καλοκαιρινών έργων». Τον ρωτώ για τον Ελύτη. «Για να είμαι ειλικρινής, με τη νεανική μονολιθικότητα που με διέκρινε κάποτε, μου φαινόταν "εύκολος", αν είναι δυνατόν. Τον ξαναδιάβασα μεγάλος και είχα βέβαια άλλο αντίκτυπο. Όταν ή-

μουν νέος, ήμουν στραμμένος σαφώς προς τον Σεφέρη· ο λυρισμός του Ελύτη μου έπεφτε κάπως πολύς - τότε. Ωστόσο, η συλλογή "Τα Ελεγεία της Οξώπετρας" είναι μια εξαιρετική σπουδή θανάτου».

Είναι ένα παγωμένο μα πλιόλουστο μεσημέρι και καθόμαστε στο ζεστό Ζωγραφείο. Από τον περασμένο Ιούνιο, ο καταξιωμένος ζωγράφος έχει ανοίξει το εργαστήριό του στο κοινό. Έχει μπει σε μια διαδικασία σταδιακής μεταφοράς του ατελιέ του από την οδό Νίκης στην οδό Ακαδημίας 19, σε ένα ευρύχωρο διαμέρισμα που βάφτισε Ζωγραφείο. Δεν έχει σκοπό να δουλεύει απλώς, αλλά ήδη διοργανώνει διαλέξεις, ενώ κάποιες ημέρες και ώρες το Ζωγραφείο είναι ανοικτό στο κοινό.

«Εδώ και καιρό», λέει πολύ ήρεμα, «αναζητούσα ένα χώρο στον οποίο να μπορώ να "παίζω", να εκθέτω έργα μου ή μικρές ενότιες εν εξελίξει, χωρίς να με περιορίζει ο αυστηρός εμπορικός χαρακτήρας των γκαλερί. Π.χ., αυτή τη στιγμή εκθέτω εδώ κάποια σχέδια που συνήθως οι γκαλερί δεν τα πολυθέλουν για διάφορους λόγους, κυρίως εμπορικούς. Στο Ζωγραφείο έχω μια ελευθερία κινήσεων χωρίς να είμαι υποχρεωμένος να φτιάχνω μεγάλους κύκλους. Δεν είναι το στυλ μου αυτό. Εγώ δουλεύω αργά. Δεν μπορώ να περιμένω να δημιουργηθεί μια ομοειδής εργασία, η οποία, ούτως ή άλλως, δεν είναι ομοειδής διότι έχουν περάσει κάποια χρόνια δουλειάς και έχουν μπει μέσα σε αυτήν και άλλα θέματα. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχω κάτι εναντίον των γκαλερί. Όταν θα έχω έτοιμη μια μεγάλη έκθεση θα την παρουσιάσω σε μια γκαλερί, αλλά έως τότε θέλω να παρουσιάζω ε-



«Με ενδιαφέρει η επαφή με τον κόσμο» λέει ο ζωγράφος Αλέκος Λεβίδης για το Ζωγραφείο. «Πάντοτε το κοινό θα πηγαίνει στις γκαλερί και δεν έχω σκοπό να το ανατρέψω. Περισσότερο είναι μια διάθεση να ξαναβρεθώ με ένα κοινό πιο προσωπικά. Τις ώρες που είναι ανοικτό το Ζωγραφείο μπορεί να έρθει οποιοσδήποτε».

Δεν έχει σκοπό μόνο να δουλεύει στον πολυχώρο, αλλά και να διοργανώνει διαλέξεις, ενώ κάποιες ημέρες δέχεται το κοινό.

νότιες με προσέχδια και έργα εν εξελίξει στο Ζωγραφείο».

Η αναγκαιότητα που οδήγησε στη δημιουργία του Ζωγραφείου έχει και μιαν άλλη πτυχή: «Με ενδιαφέρει μια άλλου τύπου επαφή με τον κόσμο. Πάντοτε το κοινό θα πηγαίνει στις γκαλερί να δει τέχνη και δεν έχω σκοπό να το ανατρέψω αυτό. Περισσότερο είναι μια διάθεση να ξαναβρεθώ με ένα κοινό πιο προσωπικά. Τις ώρες που είναι ανοικτό μπορεί πραγματικά να έρθει οποιοσδήποτε».

Οι ομιλίες

Το Ζωγραφείο όμως είναι κάτι περισσότερο από ένα ανοικτό εργαστήριο, μια περίπου συνεχής έκθεση του ζωγράφου, ενώ δουλεύει ένα έργο ή μια ενότιη. «Έχουμε ξεκινήσει μια σειρά διαλέξεων», λέει ο Αλ. Λεβίδης, «η οποία τυγχάνει ανταπόκρισης από τον κόσμο, παρά τις δυσκολίες, τις διαδηλώσεις, τις απεργίες. Η βοήθεια της γυναίκας μου είναι πολύτιμη σε αυτήν την προσπάθεια, καθώς δεν γίνονται μόνον διαλέξεις από εμένα αλλά κάτι ευρύτερο, από άλλους ειδικούς, πανεπιστημιακούς κ.λπ. Παράδειγμα, ήδη "τρέχει" μια σειρά διαλέξεων

πάνω στην έννοια του χρώματος.

Προσπαθούμε να την προσεγγίσουμε από διάφορες σκοπιές: φιλοσοφία, αρχαία και νεότερη, καθώς και μέσα από τη φυσιολογία και τη νευρολογία - την επιστημονική ερμηνεία περί αντίληψης του χρώματος από τον εγκέφαλο. Είναι ένα ανοικτό σχέδιο όλο αυτό, θα το διευρύνουμε, δεν θα μείνουμε στην αρχαιότητα ούτε μόνο στον ελληνικό χώρο. Κι αυτό θα γίνεται χωρίς κάποιο αυστηρό προγραμματισμό.

«Επίσης, διοργανώνουμε επισκέψεις σε μουσεία και χώρους, αλλά η γενικότερη κατάσταση με την οικονομική κρίση δεν μας ευνοεί στον τομέα αυτόν. Βέβαια, και οι ομιλίες έγιναν μέσα σε κλίμα πανικού: με διαδηλώσεις και πορείες στο Σύνταγμα και με απεργίες των μέσων μεταφοράς. Και όμως, είχαμε πολύ κόσμο, χωρίς μάλιστα να έχει γίνει κάποια ιδιαίτερη ανακοίνωση από τα μέσα επικοινωνίας. Και δεν είναι μόνον γνωστοί αλλά άγνωστοι άνθρωποι που έρχονται, οι οποίοι κάθε φορά ανανεώνονται. Αυτό έχει ενδιαφέρον και μακάρι να είχαμε μεγαλύτερο χώρο. Ο κόσμος διψάει για τέτοια πράγματα και όπου τα βρίσκει τα κυνηγάει».

«Είμαι ζωγράφος»

Κατά τον Αλέκο Λεβίδη, χωρίς όπως αυτοί του Ζωγραφείου «δεν θα λύσουν κανένα πρόβλημα, ωστόσο, ζωντανεύουν λίγο τα πράγματα. Μου αρέσει αυτή η επαφή με τον κόσμο. Με έβγαλε από την ατελείωτη εσωτερική μου που έχει ένας ζωγράφος. Με μια έκθεση εκτίθεσαι και αυτό κάνω στο Ζωγραφείο. Τέχνη δεν κάνεις μόνο για τον εαυτό σου - και το λέω εγώ που εξέθεσα πρώτη φορά στα 38 μου. Η πρώτη μου έκθεση έγινε στον Μπαχαριόν, αλλά δεν υπέγραψα, πιστεύω ότι ήταν έργα μαθητείας. Ο Μπαχαριόν κατέβασε τα έργα για να τα υπογράψω με το ζόρι». Στον Αλ. Λεβίδη δεν αρέσει ο όρος «καλλιτέχνης». «Το "Ζωγράφος" μου αρκεί, το "καλλιτέχνης" μου μυρίζει. Τελευταία φοριέται και το "εικαστικός". Αντιλαμβάνομαι ότι ο όρος χρησιμοποιείται για όσους δουλεύουν με κατάσκευες, με εγκαταστάσεις κ.λπ., αλλά μιλάμε για διαφορετικά επαγγέλματα: είμαστε μέσα σε ένα χώρο όπου ασχολούμαστε με αυτό που βλέπουμε, αλλά τι σχέση έχω εγώ με κάποιον που στήνει ένα χάνερινγκ; Δεν κάνουμε την ίδια δουλειά».